

“IEDEREEN ZOU MOETEN LEREN AFGAAN”

Guillaume ‘Bill’ Barberis vertelt honderduit over verborgen talenten, dolgedraaide kabouters en vliegende pantoffels bij de Belgische Improvisatie Liga (BIL) door Peter Saerens

ANTWERPEN – In het kader van de Belgische Improvisatie Liga nemen de rode en de blauwe ploeg het zondag tegen elkaar op. Naar goede gewoonte zal het Antwerpse Zuiderpershuis ook nu weer tot de nok gevuld zijn. Als lid van het blauwe team neemt Bill Barberis ons mee voor een kijkje achter de schermen van de BIL.

LEREN IMPROVISEREN

Als er iets is wat Rob Vanoudenhoven, Tom Lenaerts en Johan Terryn gemeen hebben, is het wel hun achtergrond. Alledrie maakten ze eerst naam bij de BIL, om vervolgens uit te zwermen naar tv en radio. Barberis koestert geen gelijkaardige ambities: “Voor mij persoonlijk is de BIL niet meer dan een hobby, waarin ik mijn ei kwijt kan. Me creatief uitleven in een groep die elk jaar hechter wordt, daar doe ik het voor.” De nood aan die creatieve uitlaatklep deed Bill dan ook de stap naar de BIL zetten. Hij schreef zich in bij de BIL-academie, die naast een ruim aanbod van workshops, ook echte opleidingen aanbiedt. Zelf volgde

Bill Barberis in actie, toen nog als lid van het gele team

Barberis twee jaar lang zo’n opleiding, waarna hij ‘ontdekt’ werd en een plaatsje in een van de improvisatieteams kreeg. Buiten wat je effectief kan worden aangeleerd, dien je ook wel te beschikken over een zekere mate van ‘talent’, al is hij ook de eerste om dat te relativiseren: “Het is zoals met acteren: niet iedereen zou dat kunnen. Maar als je écht wilt komen improviseren en je de stap durft te zetten, dan is dat volgens mij al talent genoeg. Ik ben eerst een paar keren komen kijken en ik vond dat fantastisch! Ik wilde ook wel eens uit het niets als dolgedraaide kabouter die arena induiken!”

LES IN NEDERIGHEID

Over het nodige talent beschikken, een cursus volgen, gepromoveerd worden tot ‘BIL’er’, het lijkt allemaal vanzelfsprekend, maar dan moet het moeilijkste, eigenlijk nog komen: de interactie met het publiek. De improvisatoren leveren zich volledig over aan hun toeschouwers. Uniek daarbij is dat het publiek op voorhand een pantoffel krijgt, die het naar eigen goeddunken richting ‘patinoir’ (de arena waar alles zich afspeelt) of richting spelers kan mikken. “Wanneer je voor

“Telkens weer bang om je onsterfelijk belachelijk te maken”

een wedstrijd in de coulissen staat te wachten, denk je telkens weer dat je jezelf compleet belachelijk gaat maken”, zegt Barberis. Elk moment van onoplettendheid kan inderdaad genadeloos worden afgestraft, al zorgt dat bij de spelers ook wel voor een extra drang naar goed opletten en concentratie. Als het dan toch eens misgaat en er een pijnlijke stilte valt, weten ze dan ook wat hen te wachten staat: “Op het moment dat het publiek met ‘sloefen’ begint te gooien, ga je echt door de grond, maar dat is telkens weer een les in nederigheid. Bij wijze van levensles zou iedereen eens voor een compleet publiek moeten leren afgaan.” Toch lijkt het alsof de stress en angst voor wat er kan mislopen plaats maken voor een positieve *vibe* tijdens de wedstrijd. Barberis kan dat alleen maar beamen: “Als je er geen plezier meer aan beleeft, kan je er beter mee stoppen. Door je enkel te focussen op die pantoffels, durf je op de duur geen stap meer te zetten in het ‘patinoir’. In dat opzicht is de eerste scène erg belangrijk, want daarna is de kop eraf en gaat het allemaal veel beter. Als er dan toch iets foutloopt, is het de kunst om je vertrouwen te behouden en te zeggen: “de volgende scène wordt wél goed”, maar dat is niet gemakkelijk.”

ECHTE IMPRO

Van Dale verklaart improviseren als volgt: "een mondelinge of instrumentale voordracht houden, die op het ogenblik zelf is bedacht." Soms verloopt een bepaalde scène echter zo vlot, dat het lijkt alsof niet alles ter plekke bedacht wordt.

Barberis stelt ons gerust: "Het is heel simpel omdat het allemaal echt is en gewoon allemaal 'impro'. Verhaal noch tekst worden op voorhand afgesproken. Het zijn bovendien ook de scheidsrechters die bijna alle titels maken. Ook wij horen die in het 'patinoir' voor het eerst." Wat wel gebeurt, is dat de spelers teruggrijpen naar bepaalde basispatronen bij het uitbeelden van een bepaalde situatie. Zo zal een western-scène zich in een saloon afspelen, net omdat het op die manier een herkenbare categorie wordt voor het publiek.

Bill Barberis (uiterst links) met enkele BIL-collega's

Wat hij van de wedstrijd van komende zondag verwacht? "Ik hoop dat het een avond vol onverwachte wendingen wordt en dat ik voor de wedstrijd naar het toilet ga! Dat is meestal het teken dat het goed wordt, dat er gezonde zenuwen zijn."

"Het is heel simpel omdat het allemaal échte impro is!"